

Ina Sniijders-de Vlaming vertelt op 19 november 2002

Tijdens de watersnood was ik 7 jaar. Mijn oudere zusje Ria was tien en onder mij waren nog twee zusjes. Mijn broer was nog niet geboren.

Wij woonden aan de Maasdamseweg 12, die in die tijd nog Smidsweg 66 heette. We woonden in het ouderlijk huis van mijn vader, Pleun de Vlaming. Het huis staat er nog. Marius van den Berg woont er nu. Mijn grootouders woonden in een gedeelte van het huis dat er wel bij hoorde, maar toch apart was. Het was een oud huis, want we hadden binnen nog geen w.c., wel buiten een plee.

Van het begin van de watersnood weet ik niets af. Ik was pas zeven. Wel heb ik later gehoord dat mijn vader die nacht verschillende keren met zijn fiets naar het dorp is gegaan om te zien hoe hoog de waterstand was. Dat betekent dat het voor hem toch niet een gewone dag was. Ik geloof niet dat hij naar bed is gegaan die nacht.

Die zondagmorgen vroeg kwam het water. De bedden van de kinderen waren op zolder. Of we nog in bed lagen weet ik niet meer, maar wel dat mijn ouders zich ook terugtrokken op zolder. Ook mijn grootouders kwamen naar de zolder; zij hadden een eigen trap die naar hun gedeelte van de zolder leidde. Ons gedeelte was wel hoger dan dat van hen.

Ik herinner me nog goed dat mijn vader een breekijzer naar beneden liet vallen. Het kwam met een klap in het water terecht. Waar hij dat stuk gereedschap voor nodig had, heb ik me nooit afgevraagd. Het viel diep, dat weet ik nog wel. Het water is 1.80 m hoog gekomen, want ons huis ligt vrij laag vergeleken met andere huizen.

Boven waren nog geen kamertjes getimmerd, tenminste, toen nog niet. Mijn moeder had de broodtrommel mee naar boven genomen en de zondagse soep. Voor het weekend was er altijd wel heel wat eten in huis, dus behoefden we niet om te komen van de honger. Hoe het met het drinken zat, dat kan ik me niet herinneren. Leidingwater was er natuurlijk niet. Misschien had moeder de pan met melk naar boven gehaald.

We hebben soep gegeten, dus die zal ze wel opgewarmd hebben op een petroliestel. Er voer een boot door de Smidsweg. Onze burens Van Twist werden meegenomen. Ons gezin kon er niet meer bij, maar er werd beloofd dat ze terug zouden komen om ons te halen.

Daar wachtten we op. Er kwam echter niemand, we wachtten tevergeefs. Overal om ons heen was water. Water, water.

Mijn vader wilde de aandacht trekken van

mogelijke redders en maakte met een broodmes een gat in het dak van mijn grootouders. Het breekijzer had hij niet meer, dus gebruikte hij dat mes. Hij zei daarbij, dat dit dak ouder en slechter was dan het dak boven ons woongedeelte.

Hij stak een vlaggenmast uit het gat met een laken of een sloop eraan, in ieder geval iets wits. Verder konden we alleen maar wachten.

Een of andere paal stootte steeds tegen ons huis en mijn moeder schrok bij elk geluid dat die paal maakte. Naderhand is die angst gebleven, want bij storm was ze altijd gauw bang.

We hoorden een vliegtuig overvliegen en mijn moeder zei: "Met zo'n toestel ga ik niet mee hoor". Het hoefde ook niet, want het toestel vloog verder, misschien wel naar Zeeland. Want daar waren zoveel mensen in problemen.

Wij kinderen zullen die zondagnacht nog wel wat geslapen hebben, maar mijn vader niet. Hij verwachtte steeds dat de boot terug zou komen om ons te halen.

De volgende dag werden we opgehaald, niet door de boot die onze burens had meegenomen, maar vanuit een andere kant dan we verwachtten, namelijk van Puttershoek. Een Puttershoeker kwam met zijn motorboot in de buurt en zag de witte vlag. Hij begreep dat er in ons huis nog mensen waren.

Hij voer heel dicht naar ons huis toe. In de muur van de zolder was een heel laag raam, vlak boven de grond. Dat raam kon naar opzij open en wij konden eruit klimmen. Omdat het raam zo laag was, was het ook voor mijn grootouders niet zo erg moeilijk om in de boot te stappen. We namen wat kleren mee.

De Puttershoeker voerde ons naar het dorp en ik herinner me nog goed dat we over de stap bij het huis van de smid Barth de Kreek in voeren. Of het zo is gegaan weet ik niet zeker, maar het

is net of ik nóg voel dat we over de stap gingen. Je weet toch dat dat een vlonder is.

Op de Kaai stond een bus. Daarmee werden we naar de Ahoyhal in Rotterdam gereden.

Daar zijn we een poosje gebleven, maar niet een hele nacht. We mochten mee met de familie Haasse die in een herenhuis in Rotterdam woonde.

We kenden hen niet, maar ze waren heel gastvrij. Mijn grootouders kwamen weer op een ander adres terecht.

Niet ver van het huis waar wij waren ondergebracht was een school en ik

geloof wel dat ik daar een poosje school ging, maar herinneren kan ik me dat niet meer. Mijn zus Ria zal dat beter weten.

Al heel snel ging mijn vader terug naar 's-Gravendeel. Hij werkte namelijk bij de post en hij moest zorgen dat de achterblijvers op het dorp hun brieven en dergelijke kregen. Hij ging bij zijn tante inwonen aan de Buitendijk.

Mijn moeder hield contact met andere 's-Gravendelers, zoals met Jo van Twist. Die is een keer met haar naar een kledingdepot geweest.

Tenslotte kwam de dag dat we weer terug gingen naar het dorp. Omdat ons huis heel laag stond, duurde het lang voordat wij vrij van water waren. Maar die dag kwam en mijn moeder begon aan de grote schoonmaak, geholpen door enkele dames, vrijwilligers uit het oosten van het land. Zolang we nog niet thuis konden wonen gingen Ria en ik bij tante Wim aan de Buitendijk logeren. Moeder ging naar opoe Barth.

Tante Wim sneed iedere morgen boterhammen voor ons af en belegde die met kaas. Ik kon dat ontbijt zo slecht wegstrijken dat mijn zusje en ik vroegen: "Tante Wim, mogen we hagelslag kopen?" Dat mocht en we konden bij Wim Kooij, die ook op de Buitendijk woonde, het door ons gewenste broodbeleg kopen.